

FATALE OOSTENDSE VROUWEN

Blanche, Barones de Vaughan

We noteren 12 september 1903. Het was een prachtige zomer en ook de nazomer is schitterend aan zee. Het is er nu erg kalm, de meeste kuuroordgasten zijn al in de voorlaatste week terug vertrokken naar hun eigen woonplaatsen. De zeedijk en het strand horen weer toe aan de Oostendenaars zelf.

Zij, Blanche Delacroix wandelt met haar gezelschapsdame Fanny Collet langs de vloedlijn. Twee opvallend mooie vrouwen op een stil verlaten septemberstrand. Vooral de grootste van de twee met die prachtige kastanjebruine haren en het slanke lichaam gehuld in een lange blauwe zomerjurk met blote schouders valt op.

De weinige mensen die op de Albert I - Promenade wandelen, blijven staan en kijken haar na. Dat is ze zegt een man tot zijn echtgenote. Dat is Barones de Vaughan.

Maar wie was deze barones nu eigenlijk? Was ze inderdaad de grote liefde, de maîtresse en uiteindelijk de tweede echtgenote van Leopold II? Waar verbleef ze in Oostende?

In het boeiende boekje «Barones de Vaughan, de grote liefde van Leopold II» vonden we daar een antwoord op. Eigenlijk lijkt het meer een roman dan een waar gebeurd verhaal.

Blanche Zelia, Josepha Delacroix werd, hoewel van, Franse afkomst, in Roemenië geboren. Dit was gewoon een gevolg van het feit dat haar ouders uit pure armoede naar Roemenië verhuisden. Haar vader had er bij een Franse firma werk gevonden.

Niet voor lang echter want de firma ging failliet en toen Blanche pas geboren was verhuisden haar ouders terug naar Parijs.

Allebei moe, uitgeblust en ziek alwaar ze kort na elkaar zouden sterven. De kleine Blanche werd aan haar oudere zuster Angèle toevertrouwd die door haar huwelijk een rijke vrouw geworden die toegang had tot de hogere kringen in Parijs. Ze was reeds vroeg weduwe geworden. Dankzij haar geld en zorgen kreeg Blanche een heel gedegen opvoeding.

In 1899 toen Blanche ongeveer 16 jaar oud was vertrok haar zus Angèle met de rijke baron Emile Vita de Rotschild naar Zuid-Amerika. Blanche mocht mee maar niet voor lang echter. Pas in Buenos Aires aangekomen ontstond er een slaande ruzie tussen de twee zusters omdat Ba-

ron Vita de Rotschild blijkbaar ook verliefd was geworden op de adembenemend mooie Blanche.

Blanche keerde terug naar Europa en viel er in handen van een spelzieke avonturier die zich voor officier in het Franse leger uitgaf.

Aanvankelijk woonde Blanche met haar officier in Bordeaux. Na een tijdje trokken ze echter terug naar Parijs alwaar ze op de vierde verdieping van het hotel «Elysee Palace» een kamer betrokken. Op hetzelfde moment verbleef op de eerste verdieping van het hotel Leopold II koning der Belgen.

Het is een zekere madame Morlonoff die Blanche in een salon van de rue Lord Byron aan Leopold II zal voorstellen.

Leopold wordt onmiddellijk verliefd op het mooie en elegante meisje. Zij protesteert even maar de charme, de overredingskracht en misschien ook de zucht naar een romantisch avontuurte doen haar beslissen met koning Leopold II mee te reizen naar het kuuroord Badgastein.

Leopold was er 66, zij pas 17 maar ze was reeds een pracht van een volwassen vrouw. Zocht zij bij hem de veilige vaderfiguur, hij bij haar de oprechte liefde?

Samen reisden ze doorheen heel Europa van het ene kuuroord naar het andere. Blanche werd de officiële maîtresse van de koning. In Brussel en Oostende schonk Leopold haar een residentie, de villa Caroline gelegen op de hoek van de Parijsstraat en de Albert I Promenade. Via een onderaardse gang stond de villa in verbinding met het Koninklijk Pavil-

joen (de huidige Oostendse Compagnie)

Gedurende bijna tien jaar zou Blanche, die later de titel kreeg van barones en kerkelijk de echtgenote zou worden van Leopold II, regelmatig in Oostende verblijven. Ze hielden beiden van de sfeervolle zomers in wat Leopold II zelf zou noemen de Koningin der Badsteden. Over het verdere en eerder trieste lot van Barones de Vaughan kunt u meer lezen in het boekje met dezelfde titel. De auteur ervan is een zekere Leo Van Auden-haeghen. Het boekje kost amper 298 frank. We kunnen het alle Oostendenaars of anderen die zich graag verdiepen in het verleden, van harte aanbevelen.

«Adelientje»

Er is een zomerstormpje opgestoken. De garnaalschuiten met namen als Zeesymfonie, Jill, De Parel, Martine en Goewind deinen in het vissersdok op en neer. Een kermisritme. Grote zilver- en kleine kokmeuwjes vliegen luid schreeuwend voorbij en laten zich op de wind voortdrijven in de richting van de jachthaven.

In de restaurants op de Visserskaai zit er veel volk, de crisis laat zich nog goed verteren, zij het met minder wijn en meer Vittel, Perrier of Evian.

De restaurants heten hier Albatros, Flandria, La Crevette, De Sloep, 't Vistraptje, De Anker en Belgica. Visitekaartjes voor Oostende. Gastronomie, toerisme en cultuur. Ze komen er voor van ver.

Maar ooit was Adelientje gelegen in het Bonenstraatje te Oostende het meest bekende restaurant van deze stad en onze hele kust.

Nationaal en internationaal bekend. Het volkse restaurant met grote allure.

Ere-conservator Frank Edebau zei erover; «wie niet bij Adeliëntje is geweest, die is niet in Oostende geweest». Vroeger was dat inderdaad zo. In de tijd dat Adeliëntje zelf nog in haar restaurant stond of haar dochter Irene. Maar Adeliëntje is dood en Irene geniet van haar ouden dag op een appartement dicht bij de Visserskaai. Hoe Adeliëntje bekend raakte is een verhaal op zich. Het was nog in de tijd dat de Oostendse vismijn gelegen was in het oude visserskwartier. Adeliëntje hield groentenwinkel in 't Bonenstraatje en achteraan de zaak was er café waar de vissers een pint kwamen drinken. Het Oostende van Antony, met zijn in zwarte capes gehulde vissersvrouwen. Irene herinnert zich nog dat ze als jong meisje in de zomer op de vismarkt rondging met bier met geklutste eieren. In de winter was het melk met sterke drank voor de vissers.

Een andere tijd, een voorbijgane tijd! Het toerisme werd steeds belangrijker en dus begon Adeliëntje ook al eens een visje te bakken voor de toeristen of aangespoelde Oostendenaars. Ze verkocht ook de beste ingelegde zeehondjes die men zich maar kon indenken. Nergens anders langsheen de hele Noordzeekust waren ze zo lekker als bij Adeliëntje.

Het groentewinkeltje en restaurant van weleer werden een gemoedelijk en volks visrestaurant. Men kon er frieten eten met mosselen of met tong met een flinke pint erbij. «Werkman of bankier, iedereen is welkom hier», was Adeliëntje haar lijfspreuk. En ze kwamen, de bankiers, taxichauffeurs, zeilers, paardebessers, dokwerkers, ministers, dokters ... Oostendenaars en vreemdelingen.

In de jaren vijftig en zestig was Adeliëntje onmiskenbaar het meest beroemde restaurant van Oostende. Er verschenen

commentaren in nagenoeg alle Europese kranten en tijdschriften. Het werd een restaurant van grote klasse maar het bleef er altijd even gemoedelijk aan toegegaan. Iedereen voelde er zich op zijn gemak. Het was het Oostends' restaurant bij uitstek.

Eigenlijk heette ze Adeliën Derouf, haar man was een zekere Coopman die duidelijk in de schaduw heeft geleefd van zijn vrouw. Adeliëntje was iedere dag open van 's morgens acht uur tot 's morgens twee uur. Wat er aan vis werd opgediend was altijd levend vers en de garnaal werd in het restaurant zelf door vaardige handen gepeld. Geen diepvries! Adeliëntje was vooral bekend voor haar fameuze «Paling in 't Groen».

Het restaurant zelf bestaat nog steeds onder dezelfde naam.

Naakt met Duif

«Naakt met duif», het dateerde van 1910 en was geschilderd door een zekere Georges Lemmen waarvan wij nog nooit gehoord hadden. Het schilderij valt te bezichtigen in het Museum voor Schone Kunsten in het Feestpaleis te Oostende.

Lokaal cultuurbezit dus. Dat we van Lemmen nog nooit gehoord hadden bewijst meteen onze culturele bagage of beter het ontbreken daarvan. Maar een wijde mond en een vlotte pen doen wonderen. Dat we voor het eerst een bezoek brachten aan dat museum bewijst ten andere onze goede wil. Echt hopeloos is het nog niet.

Het naakt sprak ons aan (als kunstwerk wel te verstaan) en vermits het heel rustig was in het museum op die zonovergoten namiddag hebben we het langdurig bewonderd.

De naakte jonge vrouw met het lange kastanjebruine haar, de bruine ogen, het zachte lichaam met de stevige borsten fascineerde ons. «Naakt met duif»; de duif stelde niet zo bijster veel voor. Een beetje te nonchalant geschilderd vonden wij. De jonge vrouw lag er daarentegen levensecht bij, heel mooi en ontroerend zelfs. Wie was die vrouw? Een Oostendse of een toeriste die zich onder invloed van een mooie zomer in de nabijheid van de zee had laten verleiden om naakt te poseren? Was de kunstschilder haar minnaar tijdens die zomerdagen van 1910?

Dagen nadien, we hadden Lemmen al weer helemaal vergeten, zagen we haar terug, of althans iemand die sprekend op haar geleek. Ze zat koffie te drinken op het terras van de Old Vic op het Wapenplein te Oostende. Een dame met lange kastanjebruine haren, een rode blouse, een zwarte rok en rode schoentjes met hoge hakken. Precies diezelfde blik, dachten we toen we aan het tafeltje naast haar gingen plaats nemen. Ze was noch modern, noch klassiek gekleed, gewoon zomers. Naast haar zat een al wat oudere man met grijze baard. Knap en gedistingeerd. Een kunstschilder ... haar minnaar? Het orkest op de kiosk speelde Love is blue van Paul Mauriat. Na onze derde pint begonnen we er ernstig over na te denken om de dame te vragen of ze soms naakt poseerde. Net toen we bijna zover waren keek ze in onze richting. De mooiste ogen in het meest volmaakte gelaat dat we ooit gezien hadden, tenzij dan in dat schilderij van Georges Lemmen. Ze keek echter heel afstandelijk en daarom hebben we maar niets gevraagd. «Dame zonder duif!». cw.